

Men hvad skal der saa blive af Ægteskabet? To kan ikke styre! Jo, det kan to i Kærlighed godt — og til sand og dyb Kærlighed hører der to, som hver for sig er stillede ganske frit, saa den ene ikke er afhængig af den anden uden i Kraft af den gensidige Hengivelse i Kærlighed.

Vil man raabe: „Idealist“, saa vil jeg svare: Ja, er der noget, som Jesu Kristi Tro har lært os at holde højt, saa er det Idealerne, og den har lært os at kræve, at Livet skal have Ret til at forme sig efter Idealerne og ikke tvinges ind i de Former, som Ynkkeligheden maatte foreskrive.

Nykøbing, Falster, Præstegaard i Juni 1904.

Axel Kemp.

Kultusministeren

og

Kvinderne.

Af Ringkøbing Amts Avis' Referat af Gruudlovsfesten i Ringkøbing gengiver vi følgende interessante Uddrag:

Købmand *A. Madsen*, Thim, talte for Ministeriet.

Kultusministeren takkede paa Ministeriets Vegne og udbragte en Skaal for Kvinderne. For flere Aar tilbage har jeg udtalt Ønsket om, at Kvinderne kunde faa kommunal Stemmeret. Denne Udtalelse er jeg senere bleven mindet om mange Gange. Nu da Kvinderne har prøvet at stemme ved Valget af Menighedsraadene, viser Erfaringen, at de gaar til Valg med stor Alvor, nogle tog endogsaa Sagen helt højtidelig, men alle paa den smukkeste Maade. Mange Tusinder lod sig optage paa Valglisten, knap saa mange afgav Stemmer ved Valget. Blandt andet opnaaede de at faa en Kvinde valgt ind i det kirkelige Udvalg. Noget lignende har aldrig før fundet Sted her i Landet.

I det hele taget har Kvinderne brugt deres Ret ved denne Lejlighed saaledes, at jeg vil ønske dem den samme Ret over for kommunale Anliggender.

Politik bør ikke være forebeholdt Mændene alene. Lad den kun ved Kvindernes Valgret blive ført ind i Hjemmet, hvor den hidtil ofte har været udelukket. Lad os udbringe en Skaal for Kvinderne. Enhver kan da tænke paa sin udvalgte. Kvinderne leve! (Hurra!)

Fru Strandbygaard: Da Kultusministeren vilde tale for Kvinderne tænkte jeg straks, at nu fik vi en af de sædvanlige Taler, hvori Kvinderne omtales som rene Engle, og som ender med „Sparsomt i Norden“, men da jeg mærkede, hvor det bar hen, hoppede Hjertet i Brystet af Glæde. Maa jeg paa Kvindernes

Vegne takke Ministeren Tusinde Gange for den smukke Tale, der viser, at han vil tage sig af deres retfærdige Krav.

Til Medlemmerne!

Da jeg synes, det er godt, at de forslag, som kommer paa dagsordenen til det forestående store fællesmøde, forinden bliver belyste i Kvinden og samfundet, vil jeg fremkomme med efterfølgende forklaring paa, hvorfor jeg paa dagsordenen stiller forslag om, at D. Kv. drager sine repræsentanter ud af valgretsudvalget.

Hvis styrelsens forslag om, at der bliver nedsat et forretningsudvalg, bliver vedtaget, vil det blive muligt for styrelsen i fremtiden at arbejde med større kraft end hidtil, hvor styrelsen kun samledes to gange om året. At medlemmerne har følt, at der manglede noget i organisationen, og at der ofte, naar et eller andet spørgsmål blev brændende, savnedes kræfter til at tage sig af det, idet styrelsens medlemmer sad spredte omkring i landet, viste sig ogsaa tydeligt ved, at kvinder — hvoriblandt en del af D. Kv. medlemmer — der var ivrige for, at kvinderne skulde få kommunal og politisk valgret, år 1899 fik dannet et valgretsudvalg, bestaaende af repræsentanter for en hel del forskellige kvindeforeninger, med det særlige formål at virke for kvinders valgret. Til dette valgretsudvalg valgte hver af D. Kv.s kredse en repræsentant, som dog helst skulde bo i København. Dette valgretsudvalg har arbejdet udmærket og gjort megen nytte, og vi er det tak skyldig for dets store arbejde; *men derved bliver tyngdepunktet lidt for meget lagt over fra D. Kv. til valgretsudvalget, og D. Kv.s fællesmøde mistede noget af den indflydelse, det ifølge lovenes § 5 skulde have.* Denne lyder saaledes: »Fællesmødet har den højeste myndighed i alle samfundets fælles anliggender,